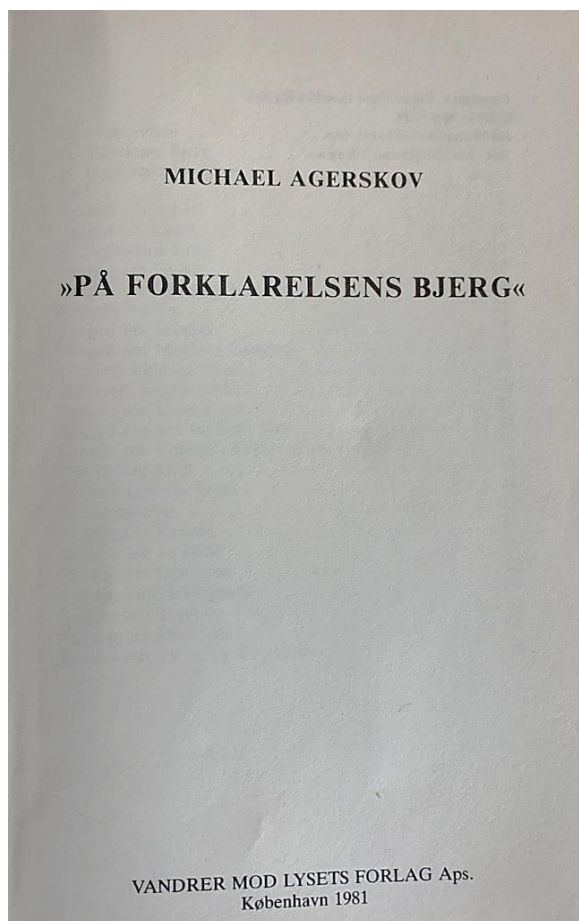

På forklarelsens Bjerg, en diktkrets av Michael Agerskov, utgitt i 1975.

Agerskov kalte denne diktsamlingen en diktkrets, og den ble altså ikke utgitt før lenge etter hans død. Ifølge Det Kongelige Bibliotek, er deres eksemplar av boken fra 1975, mens det eksemplaret jeg har, er fra andre opplag som ble utgitt i 1981.

Da Michael Agerskov gikk bort i 1933, etterlot han seg flere manuskripter som var uutgitte. Diktkretsen «På forklarelsens Bjerg» var et av disse. Diktene er åpenbart inspirerte av innholdet i *Vandrer mod Lyset*, og for oss som er fortrolige med dette verket, gjenkjenner vi budskapet fra VmL. Michael Agerskov tilfører en vakker, poetisk dimensjon, som gir oss en helt ny opplevelse av innholdet. Agerskov var en skjønnånd og en ordkunstner helt utenom det vanlige og omsetter VmLs budskap til vakker, dypsindig poesi, som får oss til å reflektere og ønske å trenge dypere inn i hans diktning. Jeg personlig opplever en dybde i diktene som inspirerer meg til å lese dem igjen flere ganger for å klare å trenge inn i Agerskovs budskap.

Agerskov har valgt en tittel, som er velkjent for alle kristne og som stammer fra en fortelling fra Bibelen, som gjengis i alle de tre synoptiske evangeliene. Matteus 17,1-8; Markus 9,2-8 og Lukas 9,28-36). I Bibelen får vi vite at Jesus hadde tatt med seg disiplene Peter, Jakob og Johannes på en vandring opp på et fjell, og mens de var der, åpenbarte to kjente skikkelser fra skriften seg for Jesus og de tilstedeværende disiplene – nemlig Moses og Elia. Ifølge Bibelen ble også Jesus transformert til en lysende skikkelse. Det fortelles ikke nærmere hvilket fjell de befant seg på, men de fleste bibelforskere regner med at det var Tabor i det nordlige Israel.

Ifølge Vandrer mod Lyset bygger denne fortellingen på en faktisk hendelse. Jesus oppsøkte ofte ensomme steder for å lytte til sine tanker og granske sitt hjerte. I en slik stund, da Jesus var sørgmodig over menneskenes lidelser og deres innbyrdes hat og ondskap, og ba om styrke til sin gjerning blant menneskene, sendte Gud to av de diskarnerte yngste til ham for å gi ham

16.

Hvorledes skal vi forstaa Forklarelse paa Bjerget?

Ofte vandrede Jesus til de øde Steder for i Stilheden at ransage sit Hjerte og lytte til sine Tanker.

Men naar han var i Ensomheden, sørgede han meget over Menneskenes Elendighed, sørgede over deres Lidelser, sørgede over deres indbyrdes Had og Ondskab.

Og han bad sin himmelske Fader give ham Styrke og Kraft til at vejlede den syndige og forvildede Menneskeslægt.

Da Jesus en Dag, tynget af Sorger, var i Ensomheden, medens de Ledsagere, der vare med ham, slumrede, trætte af Vandringen, sendte Gud to af de Yngste til ham, at de kunde træde frem for hans jordiske Øjne og saaledes bringe ham Trøst og Styrke.

Men da Jesus skimtede de svage Omrids af de lysende og straalende Skikkelser, raabte han højt: „Fader, jeg takker dig!“

Ved hans Udraab vaagnede hans Ledsagere af deres Slummer; men ved den bratte Opvaagnen beholdt de et svagt Minde om det skønne, de havde set. Thi medens deres Legemer hvilede, havde deres Aand set og genkendt de lysende, straalende Skikkelser.

Dette står om Forklarelse på Bjerget i Vandrer mod Lyset. Fortellingen fra Bibelen bygger, som vi kan se, på en virkelig hendelse.

styrke og trøst, og de viste seg for Jesus i sine åndelige skikkelser. Jesus takket Gud for åpenbaringen, og disiplene som hadde sovnet, våknet av hendelsen, og de hadde beholdt et minne om de to lysende skikkelsene. Det kan jo hende at disiplene mens de sov også kunne se Jesus i hans fulle utstråling med sitt åndelige syn, i og med at Bibelen forteller at også Jesus viste seg som et lysende vesen, på samme måte som de to diskarnerte yngste.

Det første diktet i samlingen «På forklarelsens Bjerg», heter «Den vandrende», og det slår an en streng som preger hele diktsamlingen. Her er det virkelig dybde og vakker poesi, og diktet gir meg assosiasjoner til Jesu budskap, slik det er gjengitt i den såkalte Bergprekenen. De ganske få linjene i disse versene i Matteus 5. kapittel sammenfatter egentlig hele Jesu budskap, og for å virkelig forstå hva Jesus ville lære folkene, er det egentlig nok å sette seg inn i disse betagende ordene. Slik lyder **Bergprekenen i Bibelen**:

1 Da Jesus så folkemengden, gikk han opp i fjellet. Der satte han seg, og disiplene samlet seg om ham. 2 Han tok til orde og lærte dem:

3 «Salige er de som er fattige i ånden,
for himmelriket er deres.

4 Salige er de som sørger,
for de skal trøstes.

5 Salige er de ydmyke,
for de skal arve jorden.

6 Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdigheten,
for de skal mettes.

7 Salige er de barmhjertige,

for de skal få barmhjertighet.

8 Salige er de rene av hjertet,
for de skal se Gud.

9 Salige er de som skaper fred,
for de skal kalles Guds barn.

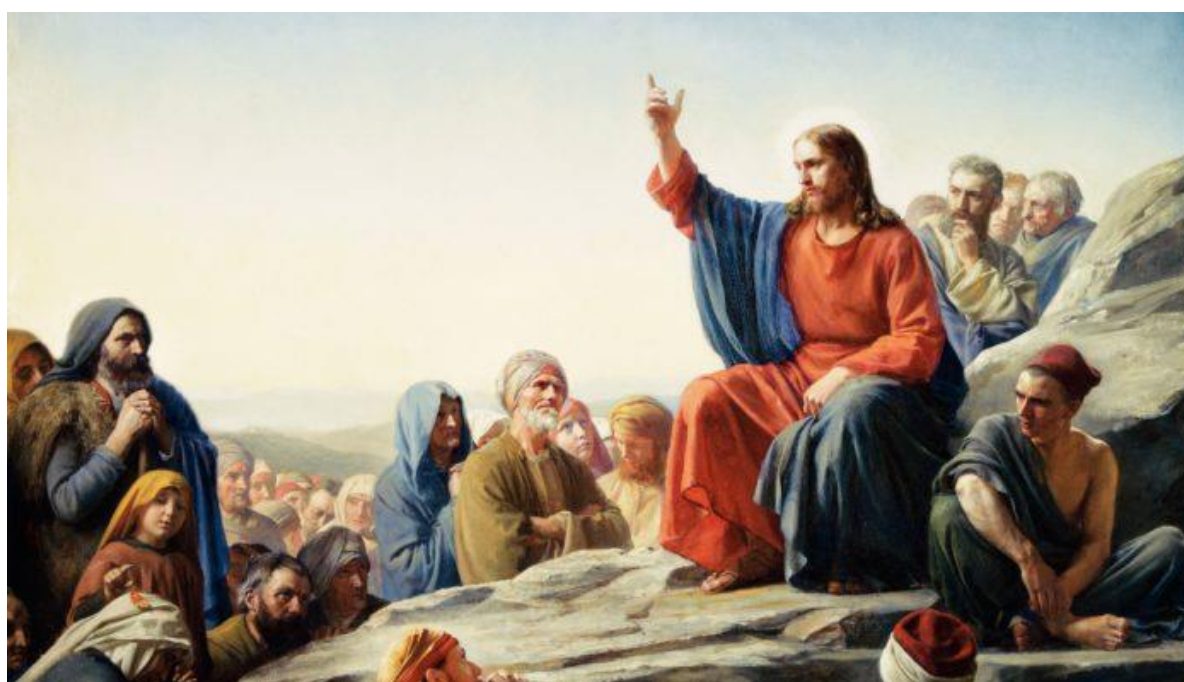
10 Salige er de som blir forfulgt for rettferdighets skyld,
for himmelriket er deres.

11 Ja, salige er dere når de for min skyld håner og forfølger dere, [lyver] og snakker ondt om dere på alle vis. 12 Gled og fryd dere, for stor er lønnen dere har i himmelen. Slik forfulgte de også profetene før dere.

⁴⁴ Men jeg sier dere: Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør vel imot dem som hater dere, og be for dem som forfølger dere, ⁴⁵ for at dere kan være barn av deres Far i himmelen.

Her formidler Jesus svært komprimert og tydelig Guds natur og klargjør sitt eget budskap. Når man tenker over hvordan testamentene gjennom årene ble endret, noe fjernet og noe lagt til, er det nesten et under at disse vakre ordene fikk bli stående i skriften gjennom alle århundrene, for de motsier i realiteten hele den dogmatiske troen som ble konstruert av Paulus og hans etterkommere etter Jesu død.

Kan det sies tydeligere enn i Bergprekenen at det ikke er noe krav for å få evig liv i himmelriket at du slutter deg til den såkalte soningsdøden? Her kommer det jo svært tydelig frem at himmelriket tilhører de som er fattige i ånden og de som blir forfulgt for rettferdighets skyld. De rene av hjertet skal se Gud, de som skaper fred skal kalles Guds barn, og de som forfølges for Jesu skyld skal få deres lønn i himmelen. Det er svært vanskelig å forstå disse utsagnene på noen annen måte enn at alle disse gruppene vil tas imot i himmelriket, og her finnes ikke et eneste ord om at noen skal gå fortapt.

Forrige side: Svært mange kunstnere og komponister har latt seg inspirere av Jesu liv og forkynnelse gjennom historien. Dette skal være en kunstnerisk fremstilling av Bergprekenen, funnet på internett.

For øvrig kan vel neppe Jesu utsagn fra vers 44 og fremover, forstås på noen annet måte enn en oppfordring, om enn indirekte, til å også be for og tilgi djevelen. Det sies svært eksplisitt at for å ligne Gud, må vi mennesker be for og elske, ALLE dem som hater oss, som forbanner oss og forfølger oss. Han sier intet om at det skal være noen unntagelser fra dette budet. Dette setter det i et litt dårlig lys når de kristne sier i kirken at de forsaket djevelen og alle hans gjerninger. De burde heller si at de tilgir og elsker djevelen og ber for hans frelse. Det ville være mye bedre i samklang med Jesu budskap.

I forlengelsen av dette, synes jeg det passer svært godt å gjengi hele åpningsdiktet I Michael Agerskovs «Forklarelsen på Bjerget»:

«Den vandrende».

Jeg er den vandrende.
Jeg vandrer mod Forklarelsens Bjerg.

Og med mig vandrer talløse Sjæle: De spørgende,
de forundrede, de drømmende, de søgende; de
lidende, de besværede, de der grubler over Livets
hvorfra, hvorfor, hvorhen; der grubler over
Dødens Gaade.

Og de ser med mine Øjne, hører med mine Ører,
spørger med mine Læber.

Jeg er den vandrende.
Jeg vandrer mod Forklarelsens Bjerg.

Og med mig vandrer talløse Døde: De ensomme,
de grublende; de rastløse, de higende; de bedrøvede,
de sorgfulde; de der for dum stirrede mod den gaade-
fulde Stjernehimme; de der gransked deres Sjæles
gaadefulde Dyb.

Og de ser med mine Øjne, hører med mine Ører,
Spørger med mine Læber.

Jeg er den vandrende.
Jeg vandrer mod Forklarelsens Bjerg.

Og med mig vil vandre ufødte Skarer: De tavse, de
tænksomme; de hjerterene; de viljestærke; de lys-
søgende, de mørkeskyende; de der bærer Gud i de-
res Hjerter; de der har Del i det evige.

Og de skal se med mine Øjne, høre med mine Ø

rer, spørge med mine Læber.

Jeg er den vandrende.

Jeg synes dette diktet er noe av det vakreste Michael har skrevet. Man spør seg selvsagt hvem denne jeg-personen egentlig er. Er det Michael Agerskov selv? Hovedpersonen i hans roman «Livets Kilde», Kai Fürst, som jeg tror har mange likhetstrekk med forfatteren selv, var jo nettopp en slik søkende sjel som Agerskov beskriver i diktet. Eller er det Kristus dikteren beskriver? Innholdet i diktet har, som tidligere påpekt, mye til felles med Jesus sine utsagn i Bergprekenen. Og når Agerskov forteller at jeg-personen er på vei mot forklarelsens berg, blir det enda mer nærliggende å oppfatte dette som Kristus sin vandring. «Forklarelsens Berg» henviser opplagt til den åpenbaringen som Jesus og hans tre disipler opplevde i Bibelens fortelling. «Forklarelse» betyr rent språklig sett at noe blir forklart eller at man blir opplyst og får ny innsikt, og det vil skje med alle som følger Jesus sin kjærlighetslære. (På engelsk: the mountain of explanation).

Til venstre: En kunstners fremstilling av «Forklarelsen på Berget». Foto fra internett. Til høyre: Mange bibelforskere antar at «Forklarelsen på Berget» skjedde på fjellet Tabor i det nordlige Israel. Foto fra internett.

Også de to neste diktene, har hentet inspirasjon fra Bibelens fortelling om da to av de yngste viste seg i sitt lyslegeme for Jesus og noen av disiplene. Det andre diktet heter sågar «**Forklarelsens Bjerg**». Og det starter med at forfatteren forteller at han som barn drømte om akkurat denne hendelsen, som altså beskrives både i Bibelen og i *Vandrer mod Lyset*:

Jeg drømte som Barn om de Skikkelser tre,
som Herrens Apostle fikk Lov at se
paa Forklarelsens Bjerg.

Den Drøm jeg ej kunde glemme,
Det var som jeg der havde hjemme.

Det bør ikke forundre oss om Agerskov virkelig hadde denne drømmen som ung gutt, for han ble jo født til jorden med en virkelig stor oppgave foran seg: Sammen med sin kone å be for de falne åndene, bidra til å vinne den onde tilbake til lyset og stå som utgiver av VmL, som virkelig må sies å være en ekte åpenbaring, for ikke å si en forklarelse. Det er på ingen måte

usannsynlig at Agerskov selv var en av de apostlene som opplevde å få se noen av de diskarnerte yngste, for både han og Johanne Agerskov tilhører en gruppe av de yngste, som gjennom århundrene har påtatt seg oppgaven å forsøke å erindre bønner for djevelen. Jeg har tidligere argumentert for at jeg tror at Rasmus Malling-Hansen var inkarnert som apostelen Peter, og jeg finner det like sannsynlig at Michael Agerskov var inkarnert som en av de andre, f eks Johannes. Men det får vi nok aldri vite helt sikkert – før vi befinner oss i himmelriket.

I de neste versene forteller dikteren at han gjennom sitt unge liv, vandret mot Forklarelsens Berg, før han endelig når frem dit:

Nu staar jeg under Himlens Hvælv jeg her
i Solnedgangens fantastiske Skær
paa Forklarelsens Bjerg,
højt over de dunkle Dale
og Menneskers Hverdagstale.

Jeg hører de høje Aanders Kor,
jeg lytter til dybe og vise Ord
paa Forklarelsens Bjerg.
til *Livets og Lysets Tale*
højt over de dunkle dale.

Michael og Johanne Agerskov mottok informasjon langt utover det som er gjengitt i VmL – det forteller de i et intervju i Berlingske Tidende fra 3. oktober 1922, ved journalisten Christian Houmark. Så når Agerskov forteller i dette diktet at han «lytter til dybe og vise Ord» så er det nok meget nær hans egne opplevelser. Vi vet f eks at ekteparet Agerskov fikk oppgitt Jesu egentlige fødselsdag – som ikke var på julaften – men det var en opplysning de lovet å ikke fortelle til noen andre. Og de oppfylte sitt løfte til fulle – og fortalte kun videre i sine bøker det som var ønsket fra de oversanselige åndene.

Det tredje diktet i diktkresten henviser også til åpenbaringen som Jesus og disiplene opplevde. Det heter «**Paa Forklarelsens Bjerg**» og begynner slik:

Hvorfra disse sælsomme Billeder, der strømmer
forbi mig, lig store Fugle, med rytmiske Vingeslag?
Fødtes de i Altets umaadelige Dybder eller i min
egen Sjæl?
Er de Al-Faderens Tanker? Er de Universets
Tale?

Og han avslutter slik:

Og Billederne, der strømme og strømme, lig store
Fugle, med rytmiske Vingeslag, dem former jeg i
Ord.
Og Symbolerne, der lig mægtige Skikkelser, staar i
Aftenskumringen, dem former jeg i Tale.

Men I, der læser dette, skal vide at Ordene er fattige mod de mægtige Billeder og Symboler, der staar bag.

Jeg synes Agerskov med dette beskriver meget godt hvordan våre jordiske ord kun kan formidle en fattig gjengivelse av den himmelske verdens virkelighet. Den overgår alt hva vi kan forestille oss, og selv den vakreste jordiske natur blir bare en blek etterligning av himmelrikets skjønnhet. Jeg opplevde selv å ha en drøm om et himmelsk scenario av en sånn skjønnhet at det var komplett umulig å gjengi den med ord. Jeg husker det som en slags dans i vakre kostymer og omgitt av et guddommeligt fargespill. Det var en så betagende skjønnhet og vakre farger, at jeg nesten ble lamslått. Forut for dette, drømte jeg at jeg ble gitt et brev, som inneholdt en beskjed til meg om at jeg skulle vitne om Gud.

Men min opplevelse var neppe av den samme sjelsettende opplevelsen som Johanne og Michael hadde – men den betydde svært mye for meg selv.

Svært mange kunstnere har gjennom tidene forsøkt å gjengi de yngstes og den himmelske skjønnhet. Dette bildet stammer fra internett, men dessverre var ikke kunstnerens navn oppgitt. Englene blir ofte malt med vinger, og jeg tror personlig det skyldes at de som har fått åpenbaringer av de yngste, ser deres lysutstråling, og tror det er vinger de ser. Foto fra internett.

Diktretsen «**På forklarelsens Bjerg**» inneholder i alt 27 dikt. Det er sannelig ikke lett å velge ut hvilke dikt som fortjener omtale, for det gjør de alle. Diktene inneholder så mye visdom, så mange himmelske sannheter og diktene er formulert med så skjønne og poetiske ord. Diktene bygger i stor grad på innholdet i VmL, men Agerskov tilfører mange av emnene ny dybde og visdom. Det er nesten overveldende for et enkelt menneske å forsøke å ta til seg så mye dypt innhold på en gang.

De neste diktene skildrer Gud, Tanken og Viljen, Lyset, Kjærligheden, Hadet, Lyset og Mørket og Krig. I dikt nummer XII forteller Agerskov hva som ville blitt utfallet dersom tanken og viljen hadde blitt forent i mørket. Vi får vite at det ville fått et grusomt forløp. Den mørkeguddommen som da oppsto ville blitt selve ondskaben selv, og hans skapninger ville også blitt tvers gjennom krigerske og onde og ville ha ligget i konstant krig mot hverandre. Til slutt ville de også angrepet mørkeguddommen selv. Han ville ikke hatt noe annet valg enn å utslette alle sine skapninger, og ville i siste ende selv bli sprengt i stykker av det grusomme mørkets makt. Dermed ville tanken og viljen blitt skilt fra hverandre for aldri mer å forenes, og universet ville for all fremtid bli liggende øde og dødt.

Det er nesten litt skremmende å lese om den fatale konsekvensen av tankens og viljens forening i mørket, men vi får bare takke Gud i dyp takknemlighet for at han fremsteg av lyset.

I dikt nr XIII, som heter «**Gennem Fald og Soning**» forteller Agerskov bakgrunnen for reinkarnasjonen.

Han skriver bl. a.:

Da fødtes Sandheden i min Sjæls Dyb: Viljen er fri;
Selv bestemmer vi vor Skæbne til godt eller ondt. Thi
Gud er retfærdig.

Og jeg forstod: Det ene Liv bestemmer det næste,
til godt eller ondt, gennem Inkarnationernes uendelige
Rækker. Gennem Fald og Soning gaar Menne-
skets Livskæde. Fødes og dø, for at fødes paa ny. Thi
Gud er retfærdig.

Og jeg forstod: Fra Inkarnationernes uendelige
Rækker skal Mennesker ikke løses, før alt er sonet,
alt er erfaret, før Viljens Frihed til det gode er
virkeliggjort. Thi Gud er retfærdig.

Og jeg forstod: Løndøren mellem Liv og Død og
Død og Fødsel maa være lukket. Fra Fortilværelsen
maa Mennesket intet erindre. Hvert Liv maa
Begyndes – som nyt. Thi Gud er god.

En kunstners fremstilling av reinkarnasjon. Troen på reinkarnasjon finner man både i hinduismen og buddhismen. I VmL får vi vite at dyr ikke har evig liv, men for mennesker som har vært svært nært knyttet til et kjæledyr, kan det fra oversanselig side lages en midlertidig kopi av dyret, så savnet ikke skal bli for tungt. Dessverre var ikke kunstnerens navn oppgitt. Foto fra internett.

Dikt nummer XIV er også meget fascinerende. Det heter ”**Det store Regnestykket**”, og begynner slik:

Dit Liv kan lignedes ved et mægtig stort
uhyre komplisert Regnestykke,
hvis Grundrids blev i Tidendes Morgen gjort,

men hvoraf du kun kender et par Tal,
kun nogle faa af mange Tusind Ciffre.

Og diktet avsluttes slik:

Thi vid: Der *er* et Facit, vid: hos Gud
der *er* en Løsning, selv om for din Søgen
det aldrig lykkes den at grunde ud.

For Herren er en Dag som tusind Aar;
det korte Jordliv skal af nye følges,
som frem i Tidens bundne Rytme gaar.

Thi *Menneskelivet* er et mægtig stort
uhyre komplisert Regnestykke,
hvis Grundrids blev i Tidens Morgen gjort.

Og det etterfølgende diktet, nummer XV som heter «**Sangen om Livsrytmen**» er inne på det samme emnet:

Fra Guds flammende Aand
gled en Gnist gjennom Rummet sin funklende Vej.
og skabt blev et Menneske-Jeg,
for i Støvets Dragt,
at stride mod Mørkets Magt.
Men dets Tanke var fattig, dets Vilje svag:
Det var menneskets første Dag. (Inkarnasjon).

De neste versene forteller om hvordan menneskeånden må stride seg frem, i inkarnasjon etter inkarnasjon, for å styrke sin vilje og sin tanke gjennom jordelivene og velge bort mørket og nå frem til forklarelsens berg, for å bruke Agerskovs egne ord fra de første diktene i kretsen. Og diktet avsluttes slik:

Thi endnu skal Sekler svinde
i Altets Grav,
før Mennesket ned tør lægge
sin Vandringsstav.

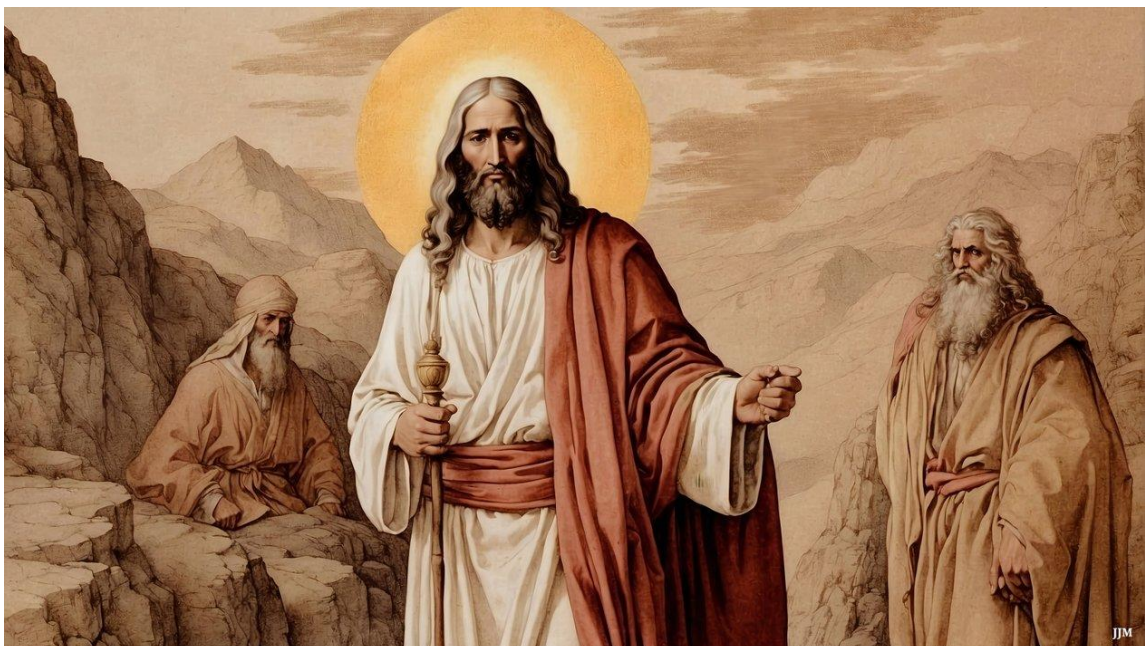
Og alt skal hans Tanke vide,
hvad Jorden ved,

og alt skal hans Hjerter lide,
 hvad Jorden led.

Hans Tanke og Vilje skal vokse
 sig kæmpestærk,
 han lære skal at besejre
 alt Mørkets Værk.

Men da skal Gæsten fra Lysets Land
 for altid løses fra Mørkets band;
 da skal *Kristus* møde den salige Aand
 og lede den ved sin kærlige Haand,
 og sige: Endt er nu Vandringens Nød
 med tusindfold Fødsel og tusindfold Død;
 nu stunder et Liv i Herlighed til,
 til *Lysets Verden* jeg føre deg vil.

Det vil sikkert ikke bli lett for mennesker som slutter seg til andre religioner å akseptere at Kristus ikke bare er de kristnes leder, men er hele menneskehetens leder. Fordi han var den av de yngste som hadde nådd den aller største medlidenhet med de lidende menneskene og den største kjærlighetsevnen fikk han av Gud overgitt hovedansvaret for å lede menneskeheten frem mot lyset. Men Jesus er ikke den eneste av de yngste som fikk i oppdrag å inkarneres for å be for djevelen, og åpenbare de oversanselige sannhetene, og flere av de yngste har vært religionsstiftere og religiøse reformatorer – som f. eks. Buddha, Muhammed, Mani, Zwingli og Luther. (For dem som ikke vet det, kan jeg fortelle at ifølge VmL var Luther den reinkarnerte Paulus, og Muhammed den reinkarnerte Buddha). Det var kun Jesus som lyktes med å formidle kjærlighetsevangeliet rent og uforfalsket – men hans enkle kjærlighetslære ble dessverre forvansket og forfalsket av Paulus og kirkelederne i århundrene som fulgte. I *Vandrer mod Lyset* får vi lære om Jesus sin originale lære – ren og uforfalsket, og Michael Agerskov formidler denne læren i poetisk form i ”På forklarelsens Bjerg».

Forrige side: Mange kunstnere har fremstilt historien om forklarelsen på berget. Dette maleriet er skapt av kunstneren Josef Johann Michel. Foto fra internett.

Agerskov forteller om de yngstes inkarnasjoner i dikt nr XVII, som heter «**Sangen om Englenes Inkarnation**»:

*Vi er Magterne,
vi er vor Faders Salvede.*
Gennem de rullende,
skiftende sekler
sendte vor Fader os
atter og atter
til Menneskenes Verden,
at lære og lide.

*Vi er Hjælperne,
Vi er de himmelske Ledere.*
Det er os, der spreder
det himmelske Lys
i Jordens Mørke;
vi skrider foran,
i vort lysende Spor
maa Menneskene vandre.

*Vi er Genierne,
vi er det Kommendes Skabere.*
Det er os, der drager
slør paa Slør
fra Tingenes Væsen,
det er os, der løser,
een efter én
Naturens Gaader.

Og i siste vers sier forfatteren:

*Vi er Mestrene,
Vi er Kunstens Fornyere.*
Vore Sjæle mindes
de straalende Skikkelser,
der vandrer i Lyset
i Hans Herligheds-Rige;
vi former dem efter
i Støvets Verden.

*Vi er de himmelske Hjælpere.
Vi er de himmelske Ledere.*

Vi er vor Faders Salvede.

Dikt nummer XIX handler om disippelen som forådt Jesus og heter «**Beretningen om Judas**». Diktet forteller om Judas sin forferdelig etter hans død. Han unnslopp ikke konsekvensene av sitt formørkede liv, men befant seg i århundrer alene, lenket fast ved grå klipper under en sort himmel, og uavbrutt tvunget av sine egne tanker til igjen og igjen å gjenoppleve sitt liv og sitt svik mot mesteren.

Men så våknet fortvilelsen og angeren i Judas' sinn, og diktet forteller om at

En gylden Glans fylgte det dunkle Rum,
og en straalende Skikkelse nærmede sig.
Mesteren stod foran ham.
"Judas, Judas, se jeg har fundet dig!"
Da Faldt en Taare fra Judas' kind. Og Taaren
Faldt ned paa Lænken
Os se, Lænken brast.
"Hvem smedede min Lænke?"
"Din egen Vrede."
"Og se, de graa Klipper dunste bort som Taager og
Forsvinder."
"Din egen Trods rejste dem."
"Og himlen bliver atter blaa."
"Dit Had farved den sort."
Da strømmede tunge Taarer ned over Judas' An-
Sigt.
"Vor Faders Vrede vil knuse mig."
"Vor Fader længes efter dig. Mig sendte Han, at
Bringe dig til Ham."
"Men Mester, har *du* da tilgivet mig?"
"Min elskede Broder, for nitten Sekler siden tilgav
Jeg dig."
"Mester, Mester, før mig for vor Faders Aasyn!"
Og Brødrene vandred bort, Haand i Haand.

Fra VmL vet vi at det ikke egentlig hadde noen avgjørende betydning for arrestasjonen av Jesus, at Judas utpekte ham for dem som var utsendt for å ta Jesus til fange. Men uansett var det et forferdelig svik mot den mannen som hadde støttet og utvalgt ham som en av sine følgere. Ifølge VmL var de andre disiplene ikke helt uskyldige i Judas sitt fall, for de hadde aldri helt akseptert ham som en del av deres fellesskap. Dette skapte etter hvert sinne og hat også mot Jesus i Judas' sinn. Og etter å ha lidd i århundrer og stadig måtte gjenoppleve sitt liv, vant Jesus Judas tilbake til Lyset ved sin tilgivelse og sin kjærlighet, akkurat som med djevelen. Men for at omvendelsen skulle bli mulig, måtte Judas først begynne å angre på sine gjerninger, og det gjorde ham mottagelig for Jesu tilgivelse.

*Judas led i flere århundrer etter sitt fall for mørket og svik mot Jesus. Hans tanker tvang ham til igjen og igjen å gjenoppleve sine onde handlinger. Da fortvilelsen og angeren endelig våknet i tankene hans, viste Gud Jesus hvor han kunne finne Judas, og Jesus oppsøkte Judas og fortalte ham at han hadde tilgitt ham, og at Gud lengtet etter at han skulle vende tilbake til Lyset. Historien ligner mye på det som skjedde med Ardor – han var også (helt feilaktig) overbevist om at Gud ville knuse ham.
Foto: Pixabay.
Kunstneren er ukjent.*

Det neste diktet, nummer XX, «**Kristusbilledet**» kjenner jeg godt fra før av. Det var også med i den siste diktsamlingen som ble utgitt mens Agerskov fremdeles var i live – «Vejen, Sandheden og Livet» del 2 fra 1926. Diktet handler om den enorme byrden menneskene har lagt på Kristus sine skuldre ved å gi ham guddomsstatus. Dette har gjort Kristus uendelig trist, men han kan utholde det fordi Gud støtter ham. I vers nummer 4 heter det:

Som et fnug mod Altets Kloder,
som en dugg mod alle Floder
som en draabe mod et Hav
er vor Frelsen, er vor Broder
mod den Gud, som Livet gav.

Også det etterfølgende diktet, nummer XXI, ”**Sangen om Kristus**”, handler om vår Mester og leder. Og Agerskovs dikt er en virkelig varm hyllest til Kristus, og fullt av kjærighet til ham. Det er åpenbart at når Agerskov forteller hvor uendelig mye mer kjærlig, og hvor uendelig mye større makt Gud har, så er det for all del ikke hans mening å forringe Jesus. Det er bare det at Gud står så uendelig høyt over oss i makt over universet, evne til tilgivelse og kjærighetsevne og makt over lyset – også over Jesus. Gud er som et lyshav som aldri blir tomt, men gjennomstrømmer oss alle med en uendelig strøm av kjærighet og lysenergi i det uendelige.

I det andre verset om Kristus skriver dikteren:

Som en underfuld Drøm var han skøn,
 usigelig Kærlighed laa i hans Øje,
 hans Hjerte var rent, hans Tanker var høje,
 han var Faderens kærester Søn,
 mellem Brødre og Søstre Hans kærester Søn.

I vers nummer fire og utover heter det:

Og Tiderne, Tiderne randt.
 Den Rullende Klode blev Mørkets Rige,
 med Mord og Drab og Skændsmaal og Krige,
 ingen Fred, ingen Lykke man fandt,
 ingen Kærlighed Menneskehjernerne bandt.

Da sagde vor Fader og Gud:
 se, Jordens Børn er i Nød og Mørke,
 min Søn, vil du bringe dem Lys og Styrke
 vil du bringe mit Kærligheds-Bud,
 Vil du lære dem, jeg er den levende Gud?

Og han lærte og leved og levede og led.
 Men Jordens Børn kun agted ham ringe
 og spotted det Budskab, han vilde dem bringe.
 Da tynged stor Sorg ham ned;
 men trofast han lærte, leved og led.

De gav ham man Korsets Død.
 Dog Lyset, der tændtes, kan aldrig slukkes,
 og hjertedøren kan aldri lukkes.
 Der tændtes en Kærligheds-Glød,
 som straalere ud over Grav og Død.

Jesus har gjort et uutslettelig inntrykk på menneskeheten og minnet om han blir holdt i live av de yngste. Kanskje den mest imponerende Jesus-statuen står på en fjelltopp i Rio de Janeiro i Brasil. I wikipedia står følgende: Figuren står på toppen av det 711 meter høye fjellet Corcovado i nasjonalparken Tijuca, og kan ses fra vidt omkring. En egen jernbane, fører besøkende opp dit. Foto fra internett.

Agerskovs diktverk fortsetter med ytterligere fem dikt. De heter henholdsvis ”**Bønnen for de døde**», «**Sangen om Genvejen**», «**Sangen om Tvivl og Tro**», «**Sangen om Dualerne**» og «**Sangen om Tiden og Evigheden**».

Jeg velger å avslutte min omtale av «Paa forklarlsens Bjerg» med noen vers fra «**Bønnen for de Døde**.» Disse ordene burde vi merke oss og legge oss på hjertet alle sammen:

Bed for de døde
Til Gud, vor Fader,
at han vil sende dem
Lys og Lindring;
medens de granske
angst deres Jordlivs
mørke Pletter
Og dunkle Mening.

Bed for de døde
til Gud, vor Fader,
mest for de mange,
som drøbte sig selv:
da vil deres mørke
Ensomhed
fyldes med svage
Glimt af Haab.

Tænk paa de døde
med kærlige Tanker;
send til de døde
kærlige Hilsner:
intet fryder dem
mer end at mærke
at kærlighedsbaandet
ikke er bristet.

Tænk paa de døde
med kærlige Tanker,
men græd ej over dem
selviske Taarer:
de Taarer dryppe
som smeltet Bly
over deres stakkels
blødende Hjerter.

Med disse svært vakre ordene vil jeg avslutte min omtale av Michael Agerskovs diktkrets, «På forklarelsen Bjerg». Denne samlingen har gjort et svært dypt inntrykk på meg. Som en dedikert tilhenger av budskapet i Vandre mot Lyset, vil kanskje mange si at jeg er inhabil til å gi en objektiv omtale av Agerskovs dikt, og de som leser mine omtaler, bør ta det i

betraktning. En som på ingen måte tilslutter seg budskapet i VmL, vil sikkert vurdere Agerskovs litterære verk på en annen måte.

Det går ikke frem av forordet når diktene i denne diktkretsen egentlig ble skrevet, men som jeg tidligere har oppgitt, var ett av dem også inkludert i en diktsamling fra 1926. Det er nærliggende å tro at diktene ble skrevet en gang mellom 1926 og 1933, da Agerskov døde av en tiltagende lammelse, som en bivirkning av et kraftig angrep av den såkalte Spanskesyken (en influensa-epidemi) i 1928. Nå gjenstår det kun en eneste omtale av en diktsamling som ble utgitt i 2020 av Vandrers mod Lyset Forlag, nemlig "**Den lange Vandring**".